

стороною фотоархіви на склі. Це ж ми робили і в Австрії, повертаючи архіви Директорії. Хочу наголосити: ми робили дуже корисну справу, збагачуючи нашу національну історико-культурну спадщину.

Нині впорядкувати усі архіви МЗС України надто складно через брак коштів, але це справа вкрай важлива та необхідна і потребує спільних зусиль як урядовців, так і архівістів.

Олександр ПОНОМАРЬОВ,
народний артист України

Особисто мені не доводилося звертатися до державних архівів, однак я глибоко переконаний у величезній значущості роботи архівістів для суспільства в цілому і кожного громадянина зокрема. Усі ми маємо право знати історію своєї родини, місцевості і власної країни. Не зрозумівши минулого, його уроків і висновків, надзвичайно важко, а то й неможливо проектувати майбутнє. Утім, історія сама по собі – річ складна. Минає час, і ми вже по-іншому оцінюємо ті чи інші події. Ось чому так важливо звертатися до першоджерел, документів, роль і значення яких у відновленні історичної правди неможливо переоцінити.

Я пригадую роки навчання у Хмельницькому музичному училищі. Ми їздили в Карпати, спілкувалися зі старожилами цього мальовничого краю, записували давні закарпатські пісні. Мабуть, наші нотатки десь зберігаються, а у майбутньому становитимуть якусь частину документальної музичної спадщини Закарпаття.

Народ, який не знає своєї історії, не має майбутнього. З цим твердженням важко сперечатися. Відтак дуже важливо, щоб громадяни цікавилися історією, вивчали її за правдивими матеріалами, маючи вільний доступ до архівних документів. Саме це сприятиме повнішому аналізу й розумінню історичних фактів і подій. Але політика держави щодо розсекречування архівів має бути виваженою. Якщо оприлюднення таємних документів не викликатиме в суспільстві напруги і ворожнечі, то в такій справі потрібно давати “зелене” світло. Якщо ж це становитиме загрозу для незалежності держави – такі документи й надалі повинні зберігатися з грифом таємності.

